

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 1 quartet. — Surte á llum los dies venres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestre; Extranjer, 16. —

LA VOLUNTAT NACIONAL

Altra vegada acaba de posarse en escena en lo Teatro Espanyol del carrer de la Monarquia, n.º 100, de la ciutat de Butllofa, la comedia de costums en varios actes de simplicitat y ridiculesa, que s' titola *La Voluntat Nacional*.

La obra ha sigut presentada ab tot l'aparat acostumat en tal mena d' espectacles, a pesar de quals esforços del empresari senyor Sagasta lo públich ha sigut escàs y l' éxit sobradament dubtós, si s' té en compte 'ls gastos fets per la empresa (que per endavant paga 'l públich) avans d' arriar lo teló cap amunt.

Critichs imparcials nosaltres, aném á fer una detallada ressenya de la funció, a pesar de no serhi convidats, ab la seguretat de que encertarem ab lo mérit dels actors, per la senzilla rahó de que, tractantse de dolents aficionats, lo qui com nosaltres té 'l cul pelat d' anar per las berques, ja sab de sobres ahont ensopogan, ahont cauben y ahont s' aixecan aquets caps de bestia de rassa politica, mestres no mes en la representació de farsas y saynetes en los que la patria puga anar calenta y plena sens gayre fatich.

Lo teatro está repartit en milers de llochs distints, y pe 'ls comediantes es conegut ab lo nom genéric de *colegis electorals*.

Ab aixó del teléfono succeix que la funció se fa á Madrid, desde ahont donan fil á tots los demés esquitxos de teatro del resto de la nació, y l' espectacle, encor que siga d' enganyifa, se dona á gust de la empresa sens cap perill de que li arribin los tronxos que puga lliensar lo públich contra 'ls comediantes.

La orquesta es dirigida per un tal Gonzalez, amo de la Gobernació del Teatro Espanyol (per ara) y comensa tan admirable funció tocant la sinfonia *Fet lo cens feta la trampa*.

Lo públich que paga entrada la xiula, los arrossayres aplaudeixen, y 'ls empresaris, constituïts en ministeri,

s' ho escoltan com qui sent ploure y el lliu ben calent s' estí.

S' alza 'l teló del primer acte y s' veuben uns trastos de fer jochs de mans coneguts ab lo nom de *urnas*.

Lo servey de maquinaria está allí á las mil maravillas. Votan deu homes, per exemple, set á D. Pau y tres á D. Pere; donchs al passar comptes se 'n troban setenta á D. Pere y mitj á D. Pau. Las matemáticas han passat á ser una ciencia atarrasada, y l' art d' en Merliu y d' en Canonje demostra ja á cada pas, es á dir, sem-

pre que convé, que allí dos y dos fan trenta set, en lo qual nos portan los anys de Deu de ventatis.

En aquest primer acte toca la trompeta del judici final, encara que ab caràcter de regencia, es á dir, *interinament*, y á sa escardalencia veu se aixecan tots los morts compresos en lo cens electoral y van á votar sempre pe 'l govern, siga qui vulga, demostrant aixís que 'l ministerialisme es sagrament de morts, com diu la doctrina bestiana. Aquí acaba 'l primer acte y lo públich riu com si li fessen pessigollas al forro dels calsons.

Lo segon acte passa á casa de D. Sinceritat Electoral, que es una sucursal politica de casa Madame Mitjons del carrer del Alba, y allí veurá fent comedia á tots los caps-grossos jefes de partidas de lladres d' oficina, queixantse de que aquell que actualment es representant de la empresa del Teatro Espanyol no 's ha donat prou assientos pera portar amichs á la representació de la famosa comedia *La Voluntat Nacional*.

L' Anton critica á n' en Mateu, sens recordarse que fou casi pitjor que ell, quan tingué 'l teatro arrendat pe 'l seu compte, y en Paco Bleda també s' queixa, a pesar de ser mes poca vergonya que tots dos plegats, que es lo mes gros que s' pot arribar á dir.

Los demés tots coixejan del mateix peu, en mes ó menos grau, tenint la vergonya á la sola de la sabata, lo sentiment á la butxaca de la ermilla, la decencia al rebost y la cara al cul. Escoltantlos com cada hu diu mil pestes dels altres, es en l' únich que s' coneix que tots tenen rahó.

Al acabarse aquest acte al públich pagano se li han regirat las tripas, y ha tingut de girarse pera que no s' vejes en lo cas de tenir de *canviar la pesseta* del asco que la funció li produheix.

Al caure 'l teló se proclaman als *vencedors*, ó sia als que han *en-sumat* mes vots. Lo públich que paga xiula y crida que li tornin lo ral que no vol mes comedia, los arrossayres aplaudeixen á tanta dotzena, los morts riuen, y 'ls agraciats cridan: *Viva la patria!* tot alitzantse 'ls pantalons del tip que s' han fet á la casa de D. Sinceritat Electoral, alias *Gottlagrossa*.

Som al últim acte y 'l de mes efecte. La escena es en un palau que no ha costat cap diner á ningú dels que l' habitan.

Los que foren engendrats en la casa pública

de D. Sinceritat Electoral, ara s' anomenan pares de la patria, de la qual també 'n son fills, per lo que resultan avis d' ells mateixos, y s' entretenen en terrar tant com poden d' assumptos d' aquells que com mes se remenan mes puden, y que pугan acreditarlos de terrar be y de perdre 'l temps malament.

Tots se sacrifican pe 'l país, tots son capassos de donar mil vidas (de sos contraris) per la patria, tots están disposats á fer lo be del poble, y lo País y la Patria y 'l Poble, tres personas distintas y un sol taló verdader, cada dia s' troban mes malament, fentse tan mes crónichs sos mals quant mes son los xerraires de sos pares que volen curarla viuen á sas costellas, y ella s' engreixen mentres la pobreta senyora Patria se va amagrint mes cada dia per la sanich que se li xuclan y 'l forsat treball á que la condemnan.

Y alló es la genuina representació de *La Voluntat Nacional*. La comedia está molt ben presentada y mes de quatre s' ho pren per cosa real y verdadera, pero á la major part del públich ja no li arrenca lo preu de la entrada sino per la forsa, gracias al exercit de porters y acomodadors y revenedors que si convé gastan molts fums (de pólvora) pera *convencens* de que la rahó, en aquestas farsas, está sempre de part del que pot pagar mes fort.

No obstant, com estém en temps de progrés, que fins las bestiolas s' espavilan, lo poble ó públich pagano s' ha comensat á escamar de debó, y se unas endiabladas ganas de ter neteja general de totlo Teatro Espanyol, fent quebrar á la empresa actual y tirant pe 'l balcó als que s' diuen sos propietaris, que per cert avuy son bastant estranys, desconeguts y tramposos.

Lo dia que aixó succebesca lo propietari será lo país, que es lo qui ha creat tal riquesa, y la empresa la constituirá una *Societat Artística* que modificará molt la tramoya y maquinaria de *La Voluntat Nacional*, preparant lo camí á que puga venir un temps en que cada hu visca no mes que de son honrat treball.

Per fer aquesta neteja en lo teatro, son necessarias una mena d' escobras que de cada mànech ne surten, quan convé, mes de set balas.

Vindrà aviat la neteja! No ho sabem, pero d' escobras no 'n faltan, y de gent que vol fer dissapte fins ne sobra.

Tot es qüestió de prepararlo be y comensar. ¡Quins gresca y quin daltabaix se prepara!

¡GANGA! ¡GANGA!

¡HOMBRE U' OLL, PROLETARIUS!

Ab la suma de trescents xexanta pessetas anuals paga la nostra Diputació l'empleo de mosso pera cada una de las escuelas de noyas y adultas de la Academia Provincial de Bellas Arts de Barcelona, y pera provehir aquesta plassa obra un concurs ahont los solicitants deurán presentar las sevas peticions acompañadas d'altres documents, en los quals demostrin los mérits que posseixen pera pretenir tan estupenda ganga.

Trescents xexanta pessetas anuals encara no arriban a quatre ralets diaris.

¡Que 's sembla si ab una pesseta diaria podrá un home alimentarse be!

Si no menja mes que aulafs y se 'n va a dormir a sota las barcas y 's vesteix ab lo traje de Adán, tal vegada no tings prou.

Ara si es casat y té cinch ó sis criaturas, cosa tan comú entre la classe jornalera, podrá fer com los cama-lleons, que diu que viuen del ayre del cel.

D' aixó 'n dich una Diputació económica.

Si no los que ab altres assumptos, com per exemple los de carreteras y enginyers, y subastadors, de quan en quan hi passan cosas molt estranyas y que sempre donan lo resultat de fondrishi uns quants milers de pessetas, y que l'enviar una comissió al Poble Secch ó a la Barceloneta ne costa unas quantas mils mes, alashoras si que veuriam progressar la nostra Catalunya.

Ab las sevas grans economías donaria protecció a la industria, las arts, l'agricultura, lomentaria la instrucció fundant escuelas fins en los mes petits arrabals y masias; construhiria novas carreteras y demés vias de comunicació, etc.

En fi, tan lluny aniriam los sevas desitjos, que jo, comprenhento d' aquesta manera, com a premi a tan santas intencions, proposo que 's lassin acunyar unas medallas pera cada un de nostres diputats provincials, demostrant aixis lo nostre agrahiment als que son un mirall de economía y 's 'n desinteressats protectors de la classe jornalera.

Perá portar a terme aquesta maravillosa idea, jo 'm suscrich per un gos petit.

FURNELLS

Nota important.— Los mérits de mes valúa que podran presentarse pera aspirar a n' aquesta plassa son los de haber passat mes temps sense menjar.

Cuydado que aixó no arribi a coneixement del doctor Tanner ó d' aquell Fornell a la virgen de Llerona, que s' alimentava d' herbas quan altra cosa no tenia, puig si aixis successis ja estarian ben llestos tots los pretendents a tal empleo.

Las elecciones han sigut a Gracia de lo mes graciós que un puga figurarse.

En primer lloch, presidents que, no prou práctichs encara en l'escamoteig electoral, no saben fer manos limpias al comensar las elecciones, y 's negan a enseñar al públich que la urna siga vuyda avans de votar. ¡Y molt ben fet que feren! com que en aquest mon ningú sab fer impossibles.

Se contan després los votans per má de notari, y en un colegi ahont votan 48 electors, un sol candidat obté mes de 200 votos. ¡Si aixó no son miracles, que ni may!

Un delegat del gobernador de la provincia se hi barreja, y un comandant de municipals lo eniga a dita.

Lo galliner s'alborota, y alguns ja posan má als arguments de tota autoritat, es a dir, al revolver.

Entre polissons, municipals y públich se anava a armar la gran greca anant cada un contra tothom, quan arriba la guardia civil y s'emporta presas a totes las demés autoritats, anantne a parar algunas a la presó.

¡Pot donarse mes bon saynete pe 'l fi de festa de la comedia *La Voluntat Nacional!*

Aquellas estadísticas probables que del resultat de las elecciones se feyan ja la temps pe 'ls periódichs ministerials, y de las quals varem ocuparnoshen degudament, han sortit ab la mateixa exactitut que als treze mesos pareix una burra.

Las futuras Corts, que 's compondrán de 440 diputats, las formarán uns 320 ministerials, setanta canovistas, una dotzenota de romeristas y altres tants esquerrans, 20 republicans de la coalició, deu posibilistas y un parell de cardundas per mostra.

Es prevís felicitar a n' en Sagasta per lo be que ha satisfet sos desitjos D. Sinceritat Electoral.

En Pi Margall ha reunit uns 20 000 vots, es a dir, lo doble del que 's necessita pera ser diputat per acumulació.

Y ara escoltíntse als ministerials, que asseguran que a Espanya no hi ha mitja dotzena d' homes de seny que sigan republicans.

Ey! fora en Castelar, parlant en perdó.

A Madrid los posibilistas no han presentat candidatura. Allí 'l govern no podia pensar ab ells.

Lo candidat de Gracia que obtingué lo miracle de la multiplicació dels vots, era 'l brigadier del exercit senyor Borbon y Castellvi, cost del difunt rey Alfons, germá del Borbon condemnat a presiri per no se sab quinas pessigollas que buscava a la regenta, y fill del Borbon que matá en Montpensier en desafío l' any 69.

Aquest candidat se diu que 's presentava ab caràcter d' isabeli, ó sia de contrari a considerar la regencia actual com la legalitat «dinástica» d' Espanya.

Poden concebirse mes embolics en las elecciones de Gracia y en la dinastia espanyola!

A Cornellá també tingueren una miqueta de diversió electoral.

L' arcaide feu de protagonista. Y 'l públich xiulá la funció.

En Romero Robledo ha sigut derrotat a Madrid.

Y en Romero Robledo diu pestes del dit cens. Lo cos electoral madrileny es com los demés: balla al so que 'l govern li toca.

O mes ben dit, lo govern lo la ballar sempre al so que li convé.

Son, han sigut y serán sempre aquestos, los mes immediats efectes del patriotisme de nostres gobernants.

Molts dels candidats ministerials representarán al país ¡! per tres ó quatre dotzenas de vots de districtes ahont casi ningú s' ha pres la molestia de buscarli pare a la patria.

Y ab quin orgull los tals diputats lluhirán la representació nacional de quatre comparsas y un cabot!

Al mateix temps que 's feyan las elecciones a Espanya, se desbordavan varios rius, causant perdudas de consideració.

¡Quan cert es que las calamitats sempre venen junotas!

Nou gobernadors han sortit diputats. Bona gent pera formar societats de socorros mútuos.

A Valencia un elector ha votat a Satanás pera que s'emporés al infern als polítichs.

A ver aixó possible, ningú mes digne de ser diputat que 'l diable.

Al anar a contar los vots en un poble d' Andalusia, han sortit de la urna varios paquets de candidaturas, lligats ab un cordill, del candidat partidari del govern.

En aquell colegi electoral podia posarshi un rétol que digues: «Votadores a al por mayor y menor».

En molts colegis electorals de varias ciutats

d' Espanya, hi havia 'l retrato de D. Alfons president l' acte.

Ho trobo molt be. S' alisan tants morts de las urnas, que lo mes propi es que la funció vagi presidida per un difunt.

Ja passa d' escandalós l' estat cottíno que estan sempre las comunas de las plassas-mercats de aquesta ciutat.

Tenint com tenen totes fons abundants de aygas al mateix costat, creyem que ben poca cosa costaria lo tenirlas un xich mes curiosas.

Recomaném al senyor Rius y Taulat que, passant l' ordre a qui correspongui, procuri que 's posi esmena a tanta inundicia, tenintlas en estat de poguerhi entrar las personas a satisfacer las sevas imprescindibles necessitats.

Segons s' asegura per aquestos mons de la política, lo general Daban insistí en fer sortir diputats pera Puerto-Rico al general Sanz, per mediarli lo compromís del seu canynerisme militar; al senyor Gullon, per ter nevot seu; al alferes senyor Izquierdo, ayudant seu; al senyor Soliveras, comdeixeble seu; al senyor Vizcarondo, cusi seu, y al senyor Laguna, cusi de la seva dona.

Varios periódichs polítichs sembla que s' escandalizan per aquest motiu y jo no hi se veure 'l per que.

De segur que encara li queda algun altre parent ó amich que 's veurá obligat a proporcionarli algun os pera rosegó ó de lo contrari haurá d' enmestarse ab ells.

Donchs ¡que millor que ferlos colocar a compte de la patria!

La afició al toros sempre dona fruïts que acaban en punxa.

Portavan a Alicat un novillo al matadero, quan alguns noys, en aras de sa afició al espectacle nacional, li tiravan capus y mocadors pera veure si embestia. S' esverá algo 'l toret, y embestint de sobte, feu voleyar a unas quastas personas, algunas de las quals tingueren de ser portadas al hospital en bastant mal estat.

Entre aquestas desgracias no hi hagué mes sort sino la de que un dels voleyats fou capella, rebent del cornut animal la gracia de ferlo partir en aquest mon pera millor gosar en l' altre, segons diu la doctrina.

Agrahit per tal motiu del animal lo sacerdot, pensa encomenarlo a Deu per l' ascens immediat.

Ver! aquí ara per quina cosa me insperada, puig portar una baynada gran conseqüencia divina.

Lo millor tall de las oposicions, com ja era previst, ha sigut pe 'ls canovists.

En Sagasta y en Cánovas s' han proposat tornarse be y mutuament la pilota del poder sens fer faltas, a fi de evitar que pugui recullirli ningú mes dels que segueixen lo joch de la monarquia.

Es facil que aixó torni a inspirar a n' en Romero rétolis d' aquells de Cayó para siempre la raza española.... etc.

Y mes ara que té per company al de la famosa espasa d' en Bernat d' Alcoles.

Y diu un perfiódich canovista:

«Quén créerá en adelante en la verdad de las elecciones? Quén tendrá el valor de ir a los comicios, sabiendo que de datos no ha de salir más que lo que al gobierno se le antoja»

Pero homes, ¡tan prompte habéu perdut la memoria d' haber sigut poder y la esperansa de tornar a serne!

D' avuy en avant en Castelar ja pot ben dir que Huesca es son castell feudal de diputació a Corts.

Allí 's sagastins y 's canovistas, cumplint ordres superiors, han fet tota mena d' esforços pera que sortís triomfant de las urnas la primera cotorra espanyola.

Y s' ha donat lo cas—¡oh miracle de donya Sinceritat Electoral!—de que tots los empleats de la monarquia borbónica en aquella capital, anessen a votar al partidari platónico de la República conservadora y enemich acérrim dels republicans liblerals.

No podrá dir en Castelar d' en Sagasta que siga desgrahit.

Ha pagat a bon preu la benevolencia castelana. Per mes que ja aixís hagués sigut convinguda.

Un escàndol bon xich mes que regular occurrat a Guadix publica El Defensor, de Granada, y que dona una idea de lo que mereixen algunes autoritats despòtiques é intolerants. Atenció.

«Eran las once de la mañana cuando el suplente del juez municipal se encontró en la plaza pública con los señores don Tarcuato García Ochoa y don Emilio la Plaza. Al pasar salta por su lado, aquel le intimó a que se descubriera. El señor García Ochoa conmovido amablemente que se detiene de exageraciones y ridículas, y el juez, entonces, le intimó de nuevo a que, respetando su autoridad, cumpliera lo que le exigía. Surgió con esto un altercado, y como lo presenciara desde el balcón de la peluquería de don Pablo Rodríguez el señor don García Ochoa, bajó á la plaza con el propósito de intervenir en el asunto y evitar un lance. Apenas lo vio próximo el juez suplente, intimóle á que tambien se descubriera, á lo que hubo de negarse al Gaceta, tomándole á broma. Al ir la negativa, dirigiéndose al juez á los guardas del Ayuntamiento, y en presencia del numeroso público que se habia agolpado, gritó: «Guardes, á mí!»

«Y los guardas avanzaron y echáronse las escopetas á la cara, apuntando al grupo de los que no querían descubrirse. En aquel instante se oyó distintamente la voz de «¡fuego!» sin que nos puedan certificar de quien la pronunciara; mas por fortuna, los guardas no cumplieron el mandato. No hay que decir las carreras, agitación, escándalo y tumulto que entonces se produjeron; mucha gente afluía á la plaza con garros y un acedat hostil, y en poco estubo que no se empezase el queso, según frase de los acedats.

«El juez suplente mandó á un sargento de la guardia civil, que llegó al sitio del tumulto, condujera á la cárcel á los señores García Ochoa, Rojas y Plaza; pero, llegando en aquel instante el juez de instrucción, hubo de revocar la orden, suscitándose entre los dos jueces terrible polémica, y dejándose incompletamente, como era natural, la disposición del suplente, que tampoco aprobó el alcalde, señor Minagorre.

«Después de esto y de intervenir para apaciar los exaltados espíritus, cada vez mas dispuestos al malin y la revuelta, el coronel de la zona militar don Juan Fernandez, se disolvió en pocas á pocas los grupos, si bien muchas riendas continuaron cerradas todo el día, y á las siete de la noche no se vio ningun transeunte por las calles. Se hicieron muchas detenciones.»

Lo recomaném al ministre de Gracia y Justicia pera que li dongui la propietat del empleo y l'enviá a un districte abont paga ser dueny absolut de las sevas acciones.

Un home aixís, gobernant los Sagastias y Cánovas, necessita poguer administrar justicia sense trabas de cap mena.

Las trabas ja se las trobaria algun dia entre cap y coll, y llavors se donarían totas las culpas al poble que s' hagués fet justicia catalana. Que aixís sempre es la justicia oficial.

En un poble de la provincia de Lleyda, y districte de Balaguer, tenen establerta la següent costum pera fer las elecciones.

Quan s' acostá l' dia, l' arealé crida á tot los jefes de partits polítics del poble, y l' demana á cada un quants vots volen per sos candidats respectius.

Allí s' regatejan los vots com qui compra peix, y una vegada convingut ab tothom, lo dia de las elecciones ni s' fan mesas ni ningú vota, y á cala vila ho arreglan tot, donant per exemple, vint vots al federal, trenta al possibilista, quaranta al conservador, etc., y tots los que restan fins al número total d' electors del poble se posan als candidats del govern.

De modo que allí sense que ningú s' mogui de casa, tothom vota.

Se donan una quarta ó quinta part de vots per las oposicions, y aixís lo govern sempre hi té assegurada la mayoría.

Aquest sistema té la inmensa ventatja de no cansar als electors.

Si á tot arreu ho fessen aixís, la enganyifa de la voluntat nacional resultaria menos hipócrita y mes simpática per lo franca.

Y si algú creu que exagerém y no ho vol creure, que n' vaja á demanar informes á Agramunt.

Y publica un periódich esquerrá, respecte á las elecciones de Motril:

«Este alcalde, á propuesta de varios electores izquierdistas, ha introducido, con la urna tres fajos de papeletas con el nombre del Sr. Dices Miran, candidato adictio.»

«No ha protestado contra hecho tan escandaloso; pero no constara en el acta, por no admitirse la protesta.»

Aquest salero electoral es digne de premi.

Las cosas claras y fetas ab franquesa sempre resultan mes simpáticas.

UNA CITA

Vivia el moxetx carré que jo veich, una tal Rita, y un dia m' doná una cita que may mes la olvidaré.

No recordo la manera que m' donarem agradarnos, sino sí que varem jurar-nos amor ab temera fallera.

Tant me sentia engrosat que hi pensava tot lo dia, y que per ella jo hauria fet qualsevol desbarat.

Era un tipo ben bonic, tan fresca sempre y vermella, que cada mirada d' ella tenia l' efecte d' un foch.

Per li va arribar-ne un dia en que cita "tu cam donar" pera anar junta a guiar del nostre amor la follia.

Aquest dia era un dia que per mi de felicitat, puig veia ja realitat lo que jo volia: un rapte.

Las onze varem tocar d' una campana molt bella, y perque primí hi va ella veig arribar un xich mes tard.

Ja patia jo d' efecte, quan de prompte... ¡qué felicitat veig sentir prop d' un patra veig sentir suspirar y un gemec!

Qui s' espera 'a desampara y molt mes d'ente tal cita, per 'ho veig dir de post-Rita, que fe gueta que m' espera!

Llavors veig pensar-Pepet, ara sí que farém bromo... L' abraço... y era un pobre home que allí 'a peixava... de fret.

PAPER N' ESCOLAS

Lo rector de Cornellá es d' aquells que saben menjar y tocar l' orga.

Va morir en aquell poble un jove lliure-pensador sens rebre la hostia consagrada ni l' bunyol de farina que obra l' forrellat del cel, y un cop mort la seva ciatelloda familia se brindá á pagar uns bons funerals pera tapar la herejtia y fer lo caldo gras al rector.

Aquest cobra, feu los funerals, y després obrí com un digne rector. Lo diumenje últim, estant de cara al públich y de cul á la menjadora sagrada, increpá durament al difunt y á sa familia, dihentne deu mil pestes y provocant un ferm disgust á n' alguns individus allí presents.

Los está molt ben fet. Si no anessen per las iglesias y haguessen cumplert millor la voluntat del difunt, no l' hauria passat aquest zaco.

Aixís un altra vegada aprendrá á pagar com se deu als ensotanis.

Duas monjas d' un convent de Valladolid anaren á trompadas, no sabém si per gelosia de son marit comú, ó per altre mena de manera d' estar gelosas.

Han tingut de destinarlas á diferent convent, perque prometis no acabar may entre ellas la funció del rosari de la aurora.

Si surt lo del As d' oros á campanya, poden aprofitarlas per cantineras.

Y aixís quedará mes tranquil son espós lo senyor Jesucrist.

Lo papa del Lleó n.º 13 acaba de benehir una rosa d' or pera regalar á la reyna regenta d' Espanya.

Aquesta ofrena s' té com á emblema de virtut, y en Pio IX també la regalá á Isabel II.

Y ara que hi calch. Diuben que n' Lleó 13 es escriptor.

¡Haurá volgut fer un epigrama!

Un tafaner devot de Castellar del Vallés nos pregunta que es lo que deu anar á fer lo rector de Sant Agustí de Barceloná á casa d' una viuda rica, jove, fresca y guapa d' aquell poble, á la qual diu que visita l' mencionat reverent ab una regularitat alarmant.

Home, nosaltres no fem pas llum en tals ecenas, pero sí sabem que las reverencias no fan

res sense profit, y que sempre que se introduheixen massa per una casa, es que hi van per traurem molt ó per ficar algo.

Ara l' tracta de una jove guapa y rica... Donchs apliqui l' qüento, y trobará que l' profit del rector de Sant Agustí pot resultarli per partida doble.

En una iglesia de Valencia acaba de passar un gran miracle.

Una dona que s' havia quedat cega á conseqüencia d' un embra, ha recobrat la vista encomanantse á sant Francisco després d' haber parit.

Y d' aixó se n' ha fet un gran miracle entre ls carcas de la ciutat del Turia. ¡Com ja no n' corren d' altres!

De la iglesia de Santa Mónica surten cada dia, d' ensa que som quarems, varios xarrichs disfressats d' aprendens de burros negres, tocant uns campanets y portant una canya á la mà, y passen per la Rambla y atravessen alguns dels principals carrers de Barcelona.

Que aquest espectacle ridicul la riure á tothom, no cal dirho.

Si sostissen homes grans, ja haurian acabat com los celebres rosaris de la aurora.

Però com ara son xicots... S' aguantan aquestes carnestoltes religioses perque ara l' tomatechs ni abundan ni van barato.

L' arquebisbe de Burdeos ha publicat un libre que porta l' nom de La Democracia y son pervindre social y religio. Un archimitrat parlant de democracia! Me fa l' efecte d' un sereno que vulga resoldre la navegació submarina.

DIFERENCIA

Deu de fanch el home feu y no n' va fer pagar res, y home de fanch la á Deu y n' a pagar molta diners.

J. STARANNA

XARADA

Es un animal d' estima la prima; n' es article gens dubte lo dit; y part del any se veu qu' es lo fret.

Y si encor no has ben entés lector, aquesta xarada, es un peix que molt m' agrada la prima, dos y la tres.

J. TRUILLA

ANAGRAMA

Jo coneixia un total que á tothom feya enfadar, has que un dia l' animal de total me va tractar y mostra m' feu pagá un ral.

PAPER N' ESCOLAS

GEROGLIFICH

L O O O K P L L AAA S ONREP P 100 T AAAA DX

J. STARANNA

SOLUCIONS

¡ LAS CANTINAS DEL NÚMERO PASADO XARADA: — CROCI-LE. SINDRÓMIA: — NOU. ANAGRAMA: — FROST. SOLF.

LA VOLUNTAT NACIONAL

Núm. 251

LA TRAMONTANA

Laboratori politich ahont se combinan las diferentes materias de que 's forma aquesta potinga.